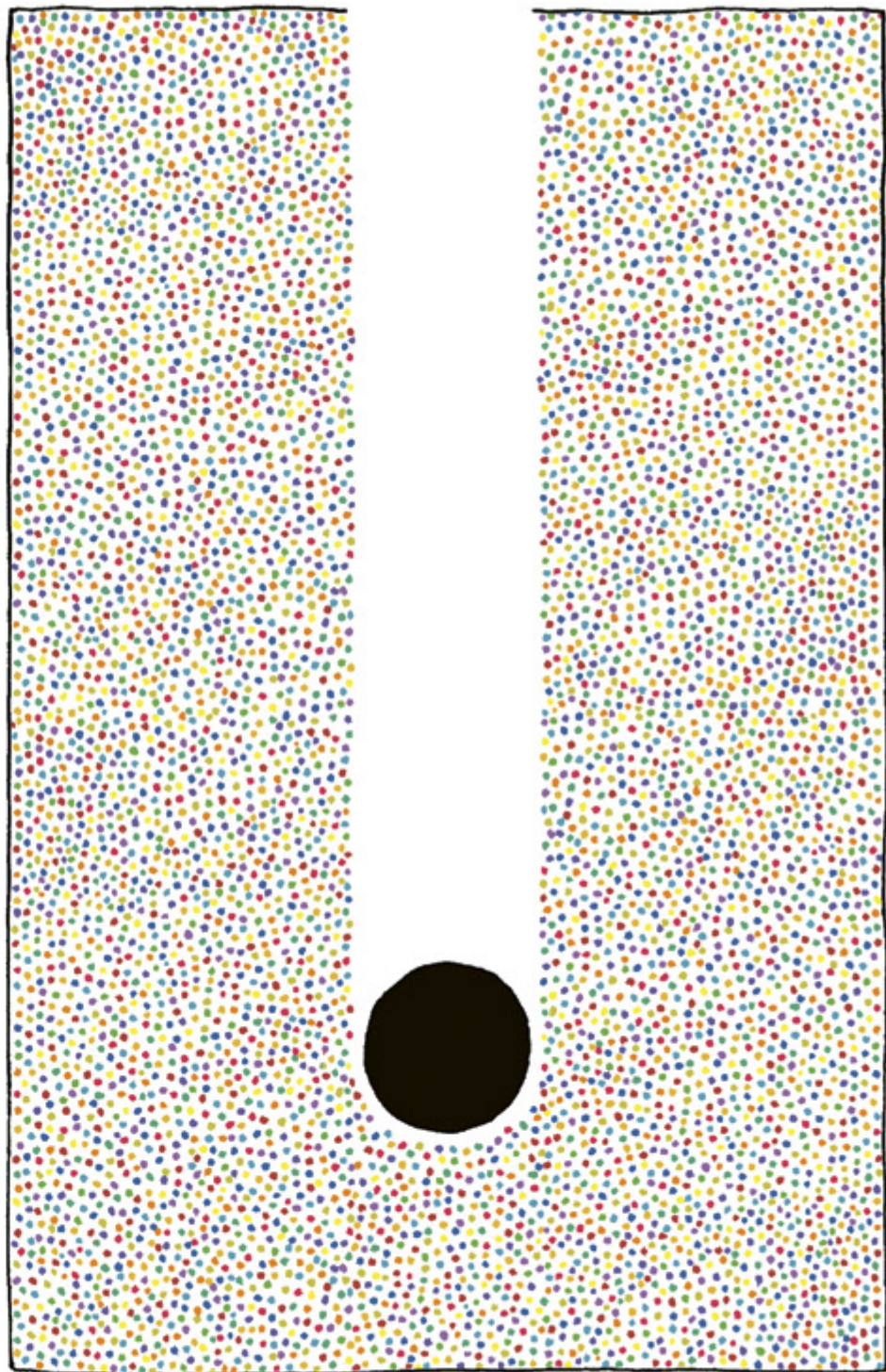

KOSM

TURO KUNINGAS

KUTVONEN IN SPACE

TURO KUNINGAS

KUTVONEN IN SPACE

Ulostulo

© TURO KUNINGAS JA WSOY 2021

ISBN 978-951-0-45672-9

PAINETTU EU:SSA

Nille, joita tällainen saattaisi kiinnostaa

MINÄ USKON ihmisen perimmäiseen hyvyyteen. Minä uskon ihmiskunnan parempaan tulevaisuuteen. Minä uskon myös huonompaan tulevaisuuteen. Uskon sekä maailmanloppuun että maailman pelastamiseen. Ne ääripäät eivät peruuta toisiaan vaan mahdollistavat toisensa. Minä uskon ihmisen kaikkivoipuuteen, siihen että voimme sekä tuhota tämän maailman että pelastaa sen. Muita vaihtoehtoja ei ole. Tämä on ihmisen elinehto ja elämämme perimmäinen merkitys.

Maailman tuhoutuminen ei tarkoita ihmisen tuhoutumista.

Ihmisen tuhoutuminen tarkoittaisi kaiken tuhoutumista.

Minä olen kuningas, te olette ruokaa.

1

KUTVONEN KIRJOITTI tuhatkuusisataasivuisen elämäkertansa kuulakärkikynällä ruutuvihkoihin seitsemäntoista-vuotiaana. Kaikki kolhut, kaikki haavat, kaikki arvet, kaikki nälkä, kaikki jano, kaikki rakkaus, kaikki himo, kaikki panot, kaikki elämä, kaikki kuolema, kaikki kylmyys, kaikki kuumuus, kaikki hulluus, kaikki kirkkaus, kaikki pimeys, kaikki kipeys, kaikki tuska, kaikki nautinto, kaikki kaikki kaikki. Kaikki. Kaikki yhteen pitkään hillittömään rajuun rivoon rehelliseen raivokkaaseen ryöpytykseen ilman välimerkkejä kappalejakoja lukuja viimeiseen ainoaan pisteeseen. Kaikki auki. Kutvonen auki. Kutvonen oli avoin tie, avoin aavikko, avoauto, tukka auki, silmät auki, suu auki, korvat auki, sielu auki, korkki auki, tupakka-aski auki, kavereille auki, aurinkolasit avoimilla silmillä, takana kaikki, edessä kaikki, sivuilla ei mitään näkemisen arvoista. Kutvonen oli avoin kaupunki, avoimet ovet ja avoin piikki. Kutvonen oli avoin ranta, käsissä keihäs ja pääkallo, kaulassa luukoruja, vartalossa kurvit, kasvoissa sotamaalaus, hiuksissa suolaa ja tulta, kannibaalibarbie. Kutvonen oli viisituntinen elokuva samasta aiheesta: kaikesta. Kutvonen oli punk ja rock ja metal ja funk ja glam ja grunge ja disco ja niitti ja beach ja street ja glitter ja horror ja western ja hardcore ja trash ja anarkia ja technicolorbitch blackandwhitediva riotgrrrr strippihippi zombibambi turasatana turvasatama davidlynch thelmalouise

foxybrown survivor. Kutvonen oli Janis Joplin, Jim Morrison, Megan Thee Stallion, Bukowski, Dee Snider, Nicki Minaj, Bret Michaels, KISS, Skunk Anansien Skin, Mikko Alatalon siniset sangat, 6ix9ine, Freddie Mercuryn mikkikeppi, Lemmy, Aileen Wuornos, Mötley Crüe, Divine, Kerouac, Salinger, Beth Ditto, Popeda, Juliette Lewis, Salt-N-Pepa, Faith No More, AC/DC, RHCP, adhd, Traci Lords, Jenna Jameson, Jameson-viski, Dolly Parton, Anna Nicole Smith, Smith & Wesson, Marilyn Manson, Shirley Manson, Charles Manson, Sharon Tate, Ariel Sharon ja Jasser Arafat, Kurt ja Courtney, Sid & Nancy, Matti sydän Mervi, Kathleen Hanna, Kikka, Billie Holiday, Amy Winehouse, Bettie Page, Dita Von Teese, Kat Von D, Cardi B, Nicki Minajin ja Cardi B:n välinen kiista, kaikki festarit, kaikki artistit, kaikki fanit, vappuviuhka hanurissa, käkikello päässä, revityt farkkushortsit, revitty t-paita, tits & ass & brains & balls, Wonder Woman ja Supergirl saksettamassa, huoramadonna ja krusifiksidildo, Neitsyt Maria istumassa seimessä Jeesuslapsen kasvoilla, mummo kutomassa villasukkaa ja mummon mätänevä ruumis nojatuolissa, Äiti Teresan painajainen ja Grace Kellyn oksennus. Kutvonen oli The Original Twisted Sister. Kutvonen haistatti kaiken lukiolle ja teatterikorkealle ja taideteolliselle ja kuvataideakatemialle ja Sibelius-Akatemialle ja Taideyliopiston Sibelius-Akatemialle ja Taideyliopiston Kuvataideakatemialle ja Aalto-yliopiston taiteiden ja suunnittelun korkeakoululle ja Taideyliopiston Teatterikorkeakoululle ja lähti maailmalle ja piti Polaroid-kuvattua kullikirjaa. Kutvonen nukkui autossaan Amerikan kaikkien hylättyjen drive-inien pensoittuneilla tonteilla ja opetti kaikki mumbailaiset katulapset puhumaan, kävelemään, lukemaan ja rakastamaan. Kutvonen asui bolivialaisen kokaiinidiilerin kanssa puoli vuotta, rautatieasemalla kolme yötä, rannalla yhden kesän,

lentokentällä kuukauden ja bajamajassa viikon. Kutvonen palasi kotiin ja ymmärsi tuhatkuusisataasivuisensa olleen vasta ohjelmanjulistus. Siihen oli tullut nyt vähintään toinen puolisko lisää. Kutvonen perusti roskateatteriin ja roskamusiikkiin ja roskainstallaatioihin erikoistuneen poikkitaiteellisen kollektiivin ja teki 3 200-sivuisesta ja kymmentuntisesta aiheestaan 46 minuutin mittaisen yhden Kutvosen performanssin. Muut työryhmäläiset olivat lavastajia, puvustajia, valaisijoita, meikkaajia, kampaajia, järjestäjiä, kahvinkeitäjiä, ruuanhakijoita, pullonavaajia, lähettejä, kuuntelijoita ja ymmärtäjiä. Kutvonen esitti teoksensa kantabaarinsa pikkujouluissa. Viisi minuuttia yleisö pidätteli hengitystään. Kuudennen minuutin kohdalla takarivin misogynisti huusi vittu mitä paskaa, väärällä äänensävyllä. Siitä se lähti, käsistä. Kutvonen väisti useimmat huumot ja pari tuoppia, mutta kaaos oli nyt muiden hallussa. Tästä eteenpäin Kutvonen joutuisi ponnistelemaan entistä kovemmin kuvaillessaan saavutuksiaan Wikipedia-sivulleen.

1

TERAPIA

Me oltiin niin nuoria silloin. Kun ei siinä vaiheessa niinku oikeesti tiedä vielä yhtään mitään. Että siellä mäkin istuin jos-sain luennoilla ja kuvittelin, että musta tulee jotain tärkeätä, Kutvonen sanoi. Että musta tulee niinku jotain. Tai siis jotain niinku ihan muuta kun –

Kutvonen huokaisi syvään. Nyt se kuulosti jo vähän itkul-takin.

Siis niinku jotain.

Sitten Kutvonen oli taas hiljaa. Ikkunan takana Norden-skiöldinkadun liikenne meni menojaan ja aurinko paistoi.

Niin, terapeutti sanoi.

Ettei sen mitään tämmöstä pitäny olla, Kutvonen sanoi. Tai siis kyllähän mä niinku ymmärrän, että tää on ihan tyhmää nyt sanoa näin. Koska musta itestähän se on kiinni. Mut miten sen nyt olis silloin muka tajunnu. Että tässä mä oon sitten viistoista vuotta myöhemmin, tai kohta kaksikymmentä vuotta, ja kai-killä on jo lapset ja ura ja mä oon vaan tämmönen –

Niin, terapeutti sanoi.

Tämmönen, Kutvonen sanoi ja ravisti käsiään kärsimättö-mästi.

Miltä susta tuntuu, kun sä näät sun ystäviä niiden lasten kanssa? terapeutti kysyi.

Emmä tiedä oikeen, Kutvonen sanoi. Ei kai miltään.

Koetko sä että se olis susta jotenkin epä mukavaa?

Ai miten? Kutvonen kysyi.

Ärsyttääkö sua nähdä sun ystäviä, kun niillä on lapset mukana?

Ei. Miks se ärsyttäis mua? Kutvonen sanoi.

Niin, miks? terapeutti sanoi.

No emmä tiedä, Kutvonen sanoi. Kai se joskus ärsyttää.

Koska? terapeutti sanoi.

Emmä tiedä. Joskus vaan ärsyttää. Ravintolassa.

Minkä takia? terapeutti sanoi.

No jos ne huutaa ja riehuu siinä, Kutvonen sanoi.

Niin, terapeutti sanoi.

No kun – ei se oo enää samanlaista sitten, Kutvonen sanoi.

Millä tavalla?

No sillä tavalla niinku se joskus oli. Tai siis – jotenkin niin että me ei enää olla samanlailla siinä yhdessä, kun on ne lapset ja ne meuhkaa siinä jotain omiaan ja vaatii huomiota. Ettei enää olla niinku ennen. Tai siis jotenkin. Emmä tiedä.

Niin, terapeutti sanoi. Miltä susta tuntuis, jos sullakin olis lapsia?

Emmä tiedä, Kutvonen sanoi. Ehkä mun pitäs jo tällä iällä kehdata tunnustaa, ettei musta taida olla äidiks. Emmä siis mitenkään lapsia vastusta, muttei se oo ollu mitenkään korkeella niinku agendalla missään vaiheessa.

HAASTATTELU

Ovi porraskäytävään oli raollaan. Kutvonen katsoi hissistä tultuaan ovea hetken ennen kuin rimpautti ovikelloa kerran.

Sisältä ei kuulunut mitään. Rappuun tuli ovenraosta kannabiksen hajua.

Kutvonen avasi ovea ja koputti sen sisäpuolelle. Blossin käry voimistui. Väliovi hämärään eteiseen oli selällään ja eteisessä järjestelmällisen boheemi kaaos kirjoja ja levyjä pinoissa ja pahvilaatikoissa, tyhjiä pulloja ja tölkkejä osittain muovikasseissa sekä muutaman elämän edestä pieniä patsaita, puunaamioita, koriste-esineitä ja kynttilöitä parilla konsolipöydällä, monenlaisiin peileihin ripustettuina ja niissä osissa seiniä, missä ei roikkunut värikkäitä kankaita, riepua, harsoja ja Haile Selassien ja hindujumalien kuvia. Vaatteita Kutvonen ei havainnut lojumassa missään, mutta hänen katseensa olikin jo kiinnittynyt eteisen perällä oikealle antavaan oviaukkoon, jossa oli sekä holvikaari että helmiverho. Aivan kuin asukas olisi pelännyt, ettei eteisessä ollut vielä tarpeeksi hämärää.

Haloo, Kutvonen huikkasi. Onko täällä ketään?

Suoraan eteisen toisessa päässä oli suljettu ovi, ehkä vesaan. Sen oikealla puolella oleva holvikaari-helmiverhoratkaisu johti varmasti olohuoneeseen, josta kuului kahahdus.

Ruskea lasihelmiverho.

Huhuu, Kutvonen sanoi ja koputti nyt avoimeen välioveen. Saako tulla sisään? Oli se haastattelu sovittu.

Lasihelmi? Muovia. Muovihelmiverho?

Mahdollisesta olohuoneesta kuului lisää kahinaa ja önhä-dys, jonka Kutvonen tulkitsi myönteiseksi kehotukseksi.

Kutvonen jäi vielä ovelle miettimään ja veti sen sitten peräsään kiinni. Hän riisui kenkensä ja tarkisti itsensä nopeasti yhdestä eteisen monista peleistä ennen kuin käveli helmiverhon viereen. Kyllä, verhon takana oli olohuone, ja helmiverho oli konjakinvärinen ja helmet läpikuultavaa kovaa muovia, ja Kutvonen tuli kilisevästi helminauhojen lävitse

olohuoneeseen, ja olohuonekin oli melkein kattoon asti täynnä tavaraa, antiikkia, rihkamaa, matkamuistoja ja kulu-neita huonekaluja, ja olohuoneen sohvalla Kutvosesta vasem-malle istui Onde Lay, omaa sukua Seppo Martinaho, vanha sähkökitara sylissä ja sätkä suussa. Ondella oli tiukat mus-tat nahkahousut, valkoisesta paitapuserosta kaikki napit auki, musta liivi, pitkät ja suorahkot mustat hiukset, paljon koruja ja jonkin verran kajaalia, eikä kitaraa ollut kytketty vahvistimeen.

Hei, Kutvonen tervehti konjakinvärisen kilinän seasta.

No moi moi, Onde nyökkäsi ja käänsi katseensa kitaraan ja soitti lyhyen riffin katkonaisesti pari kertaa kuin olisi tapaillut jotain uutta juttua, ja Kutvonen ei voinut välttää pientä petty-myksen tunnetta, kun Onden katseessa ei näkynyt minkään-laista positiivista pilkahdusta, ja sen jälkeen häntä nolotti ja lopulta ärsytti se, että häntä oli ylipäänsä liikauttanut jonkun ikälopun hasbeenin reaktio. Mitä sillä oli väliä?

Mä laitoin ton oven nyt kii. Se on varmaan ihan ookoo, Kutvonen sanoi ja heilautti kättään kohti eteistä ja osui helmi-nauhoihin, jotka olivat juuri lopettamaisillaan kilisemisensä.

Onde vilkaisi Kutvosta, kohautti olkapäitään ja ryhtyi taas nyppimään kitarastaan samaa riffiä kuin hetki aiemmin. Hel-mien kilinä vaimeni vähitellen.

Vai olisko se pitäny jättää auki? Oliko se niinku jotain muuta varten auki vai? Kutvonen sanoi.

Auki tai kii. Se on niiku et whatever your heart desires, Onde sanoi. Yleensä mä pidän sitä auki. Et jengi voi niiku tulla sillee, you know, drop by. Anytime. Mä tykkään pitää ovet niiku auki joka suuntaa. Mut jos sä oot niiku enemmän niiku kii-tyyppi nii ei kai se sit nii oo –

Onde soitti riffin uudestaan. Kutvonen ei ollut koskaan pitänyt vahvistamattoman sähkökitaran äänestä. Se oli itse

asiassa sietämättömän kuuloista räpyttelyä. Kutvonen seisoi holvikaaren ja helmiverhon edessä ja pani merkille, että aika moni asunnon ovista oli kyllä kiinni: oletettu vessan ovi eteisessä oli kiinni, peremmällä olohuoneen oikealla seinustalla oleva ovi makuu- tai vaatehuoneeseen oli kiinni, parvekkeen ovi olohuoneen toisessa päässä oli kiinni. Kutvosen vieressä ensimmäisenä oikealla olevaan pieneen keittiöön ei sen sijaan ollut ovea, se oli irrotettu ja viety johonkin.

Onde nyökäytti päätään ylöspäin sätkä yhä suussa ja riffi sormien alla. Sä voit heittää sun rotsin vaik toho, Onde nyökäsi kitaransa takaa kohti värikkäiden kankaiden peittämää nojatuolia.

Okei, kiitti, Kutvonen sanoi eikä halunnut lainkaan peittää vittuilun sävyä äänessään.

Onde vilkaisi Kutvosta, nyt ikään kuin uudelleen arvioiden. Haluisit sä jotai, Onde kysyi. Niiku teetä tai jotai. Tai jos sä haluat ganjaa, Onde sanoi ja lausui gaandzhaa.

Ei kiitos, Kutvonen sanoi ja jätti takkinsa nojatuolille kankaiden päälle. Hän astui lähemmäs Onda ja ojensi kätensä: hei.

Onde ojensi kätensä ja puristi: hei. Puristus oli vahvempi ja lämpimämpi ja kesti hieman pidempään kuin Kutvonen oli odottanut. Kutvonen katseli ympärilleen etsien istumapaikkaa.

Iha mihi vaa, Onde sanoi ja viittasi epämääräisesti ympäri huonetta. Istuimia olohuoneessa kyllä oli, mutta kaikilla oli jotain tavaraa – levyjä, lehtiä, kirjoja, pulloja, tuhkakuppeja, sitä samaa.

Iha mihi haluat, Onde sanoi, laski kitaran lattialle ja nojasi sohvalle taaksepäin, ja sen housunkauluksesta nousevissa häpykarvoissa näkyi vähän harmaata. Siinä ei ollut vielä kuin muutamia grammoja rasvaa. Naamasta se oli eniten kuopalla.

Se oli kuvien perusteella näyttänyt nuorempana vähän samalta kuin Billy Wirth joskus Lost Boys -leffan aikoihin, mutta nykyään yhdennäköisyyttä oli enemmän Iggy Popiin. Hiuksetkin Ondella pysyivät vielä päässä, ja se värjäsi niitä edelleen korpinmustiksi.

Kutvonen valitsi saman nojatuolin, jossa hänen takkinsa oli, ja siirteli kankaita ja takkiaan sivummalle päästäkseen istumaan. Onda otti taas kitaran syliinsä ja jatkoi rasittavan kuu-
loista riffittelyään.

Jälkikäteen Kutvonen ei ihan tarkkaan muistanut, mitä yhdentekevyiksi hän siinä tilanteessa vielä päästeli suustaan. Ei niillä harvoilla lauseilla jäätä murrettu eikä saatu otetta Ondesta, joka tuprutteli ja rämpytteli, joten oli hyvä, että Kutvonen kävi asiaan aika pikaisesti.

Sopiiks sulle, et mä tallennan tässä samalla? Kutvonen kysyi ja näytti puhelintaan Ondelle.

Juu ei mitää, Onda sanoi irrottamatta otettaan tai katsetaan kitarasta.

TALLENNE

ONDE: Et ei täs vaihees niiku oo enää sellast kiiret ku skidin. Et pitäs niiku kamaa tul ulos niiku joka vuos tai sillee. Et se levy tulee jos o tullaksee sit ku se tulee tai näi. Et ei mul enää oo niiku ollu tä levy kans mitää kiiret. Et se tuli ny ku se tuli ja ku oli se aika. Et emmä tiä onks tää sit, joku niiku, paluulevy tai mikää. Ku se vaa o levy ku levy.

KUTVONEN: Entäs sun vanhat fanit? Kun siellä on ollu semmostakin että on, niinku ollu juttuja, että sä et vois tehdä oikeestaan suomex kun oot aina tehny englanniks.

ONDE: Toi o iha paskaa.

KUTVONEN: Niin.

ONDE: Toi o just tommone rajottunu asenne et ei niiku vois tehdä nii sit muul kielel ku, englanniks tai jotai. Et sit o niiku joku, vitu luopio vittu sellautti.

KUTVONEN: Niin.

ONDE: Mis tommosii juttui muka o?

KUTVONEN: No esimerkiks ihan vaan keskustelupalstoilla ja noin.

ONDE: No eiks ne ny oo iha paskaa saatana. Keskustelupalstoil vittu joo.

KUTVONEN: Niin. Ja ohan sitä sävyä vähän ollu jossain levyarvioissakin.

ONDE: No ne ny o taas tota saatana et ei vois mitää niiku tehdä. Ja fanitki o välil vähä sou sou et ei niiku, tiä niiku mite päi, sitä sit oikee pitäs olla et niiku mielyttäs tai näi.

KUTVONEN: Onks sun suhde sun faneihin muuttunu jotenkin?

ONDE: Eee. Ei kai. Emmä tiä.

KUTVONEN: Mmm. Niin. Koet sä, et sun fanisuhde on kuitenkin selkeesti erilainen kun nuorempana?

ONDE: No ei se ny ainakaa enää sellast oo et niiku sun pitäs niiku saada joka, niiku välis su mällit räjähtää johonki kissankelloo.

HAASTATTELU

Makuu- tai vaatehuoneen ovi aukesi, ja se oli makuuhuoneen ovi, ja siellä oli hämärää kuin eteisessä, tällä kertaa punasävyistä, ja sieltä punasävyisestä hämärästä tuli tyttö, alle kahdenkymmenen, punatukkainen ja laiha, vakosamettihousut, väljä vihreä paita, puukoruja, ei rintaliivejä. Onde ei reagoanut

tyttöön eikä tyttö Kutvoseen, joka yritti vähän nyökätä. Tyttö käveli suoraan keittiöön ja alkoi laskea hanasta vettä.

TALLENNE

ONDE: Numerot o vaa numeroit. Ei mu tarvii ol niiku numeraalisest nuori tai niiku. Sillee niiku ulkosest tai näi. Et tää kroppa ja tää feissi o mitä o ja ne menee sii ku menee. Mut sisäsest, et niiku sisäsest mä oo niiku ikune sellane joku tiätsä kato nuori tommone junou joku kalvacka brittiloordi ku rundaa tuol jossai ja jamit soi ja runot putoo ja jotai sit diilaa aseit siin välis.

KUTVONEN: Niin.

HAASTATTELU

Tyttö tuli vesilasinsa kanssa keittiön oviaukolle ja jäi siihen nojailemaan. Onde ei vilkaissutkaan tyttöä, joka tuijotti Onda vailla minkäänlaista ilmettä.

Kutvonen mietti, että puolet nuorempana hänkin olisi saattanut olla kaiken tämän lumoissa, pitänyt tätä äärimmäisen kiehtovana. Uskonut nämä tarinat, ostanut kaikki stoorit ja anekdootit – tää skeba, tää o pöllitty yhelt bolivialaiselt kamadiilerilt, ja toi patsas tos, toi punane norsu, se o Intiast yhelt gurult, se o mu good luck charm, se o ain meges keikol ja studikal, ja toi friikki lankku tos nurkas, nii se o Corali sitarguitar, toi nimeomane yksilö oli Yessi jäbil joskus seiskytluvul ja yhes Avaruusasema Alfa jaksos ja siin se vaa ny o sit jotenki tos noi – hän olisi kuunnellut kaikkea tätä ja uskonut, jotenkin jaksanut uskoa Onden löpinöihin. Ehkä uskomista Kutvosen tapauksessa, monen muunkin tapauksessa, olisi helpottanut

mehevämpi, Billy Wirthimpi Onde, ensipainos eikä tämä nykyinen kuivattu luumu.

Kutvonen ei ollut teininä ollut kiinnostunut Ondesta tai tämän silloisista, jälkilämpöisistä bändihankkeista, joiden avulla Onde oli yrittänyt vielä pitää jalkateräänsä edes jonkin levy-yhtiön oven välissä. Onden parhaat vuodet ja paras yhtye olivat tuolloin jo takana ja Kutvoselle hämärä lapsuusmuisto 80-luvun puolivälistä. Onde asui Lontoossa, New Yorkissa ja Losissa, Kutvonen kuunteli Keravalla New Kids on the Blockia, Whitney Houstonia, Madonnaa ja korkeintaan Gunnareita ja Skid Row'ta. Onden relevanssi, sekin vähä mitä sitä koskaan oli ollut, haihtui viimeistään grungen ja brittipopin myötä. Sen jälkeen miehestä ei tiedetty oikein mitään muuta kuin asuinpaikka, Los Angelesiin hän asettui vuosiksi, eikä ketään kai kiinnostanut tietää sitäkään. 2000-luvulta suunnilleen ainoa uutinen Ondesta oli iltapäivälehdessä pikkuinen Muistatko vielä -juttu, jossa kerrottiin Onden pyörittävän Losissa jotain rokkarien softballjoukkuetta, jossa ei pelannut yhtään edes puolittunutta nimeä.

Haastattelun jälkeen Kutvonen kävi kotimatallaan Café Hillevisissä, joi kaksi kuppia ja tiesi jo, minkälainen jutusta tulisi. Lyhyt. Toisaalta hän leikitteli ajatuksella laajemmasta artikkelista, jonka idean hän oli saanut unestaan. Unessa Kutvosen vuosia sitten kuollut äiti oli noussut haudastaan ja pyysi, että tytär viimein tekisi gradunsa, ja antoi aiheen: yhdistettävään aikansa elänyt ja kyseenalainen ja kamala ja holhoava ja syrjivä ja toiseuttava jalon villin käsite rokkareiden ihailuun. Gradussa pohdittaisiin kliseisen dekadenttia taiteilijahahmoa – rokkari, räppäri, rappiorunoilija, punkkari, mitä näitä nyt olikaan – ja sen viehätystä vuosikymmenestä ja vuosisadasta toiseen, sitä kuinka keskiluokkainen, oikeastaan elitistinen

kuluttaja saa nautintoa voidessaan omalla kulutuspäätöksellään kontrolloidusti etäännyttä steriilistä kodistaan ja merkki-vaatteistaan slummailemaan päihdeongelmaisten artistien tuotannon pariin ja kuinka kuluttaja tekijöitä liepeillessään kokee itse kapinoivansa yhteiskunnan normeja ja vaatimuksia vastaan, omaa elämäänsä ja elämänvalintojaan vastaan, osallistuu roolileikkiin näkemällä tekijöiden yhdessä päätehty ja tekijöiden omaksuman ja korostaman turmeltuneisuuden, paheellisuuden ja rappeutuneisuuden, heidän »likaisuutensa», aitoutena ja pilaantumattomuutena, »puhtautena», kuinka kuluttaja näkee tekijöiden elämänhallinnan puutteen ja riippuvuudet luonnonmukaisena elämisenä, vapautena, vapauttavana, kuluttajan oman, urautuneen elämäntilanteen ja kuluttajaa ympäröivän yhteiskunnan vaatimusten aiheuttaman ahtauden vaihtoehtoina. Kutvonen istui Café Hillevisssä ja mietti, saisiko kuolleen äidin ideasta todella aineksia pitkään artikkeliin tai jopa graduun, joka oli vieläkin tekemättä. Jalon villin käsitteen problemaattisuus pitäisi tuoda esille oikeassa valossa, sen problemaattisuutta ja vääryyttä korostaen. Mutta sekin tuntuisi edelleen vain väärältä. Kutvonen ei enää muistanut pääainettaan, mutta sillä ei ollut väliä – gradu jäisi tekemättä kuten pitkä artikkelikin noin kamalasta vinkkelistä, ehkä sellainen artikkeli tai gradu oli jo joskus tehty, mutta Kutvonen ei aikoisi tuollaista uusintaa edes vitsinä, hän naputteli kotona lyhyen jutun Ondesta samana iltana, lähetti sen toimitukseen, katseli muutaman jakson I May Destroy Youa ja söi samalla kokonaisen pähkinäsklaalevyn ja meni sitten nukkumaan.

UNI

Punatukkainen tyttö juo lasista, nojaa ovenpieleen, laskee vettä, punatukkainen laiha tyttö, lämmin laiha varpu kissankello juo lasista, laskee oranssia kilisevää vettä, oranssitukkainen tyttö, kilisevä oranssi kissankello oviaukossa, juo oranssista lasista, sileä kimmoisa iho, lasinen iho, reidet, pakarat, vatsa, märät pehmeät kilisevät kielet kilisevät lasisormet, varmat sormet märkä pehmeä kilisevä lasikieli, juo oranssia kilisevää vettä lasista oranssi lasinen kissatyttö juo oviaukossa kilisevä kissankieli lipoo lipoo lipoo kissankelloa, likainen kilisevä kieli, heidän likaisuutensa, heidän puhtautensa, Teidän Likaisuutenne, tekijät, kaikki heidän likaisuutensa, lipoo lipoo lipoo –

TERAPIA

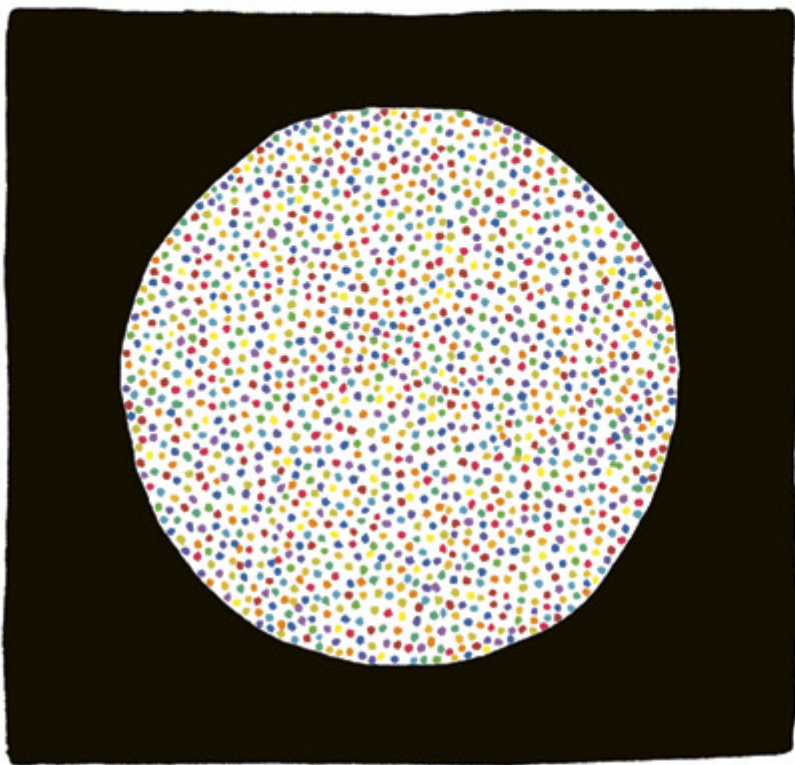
Että mä en ymmärrä, mistä tommonen uni voi tulla, kun ei mulla koskaan oo ollu mitään niinku – tai siis älä nyt ymmärrä väärin, mut kun mä en koe olevani kiinnostunu naisista enkä oo koskaan ennen nähny mitään tommosia uniakaan, Kutvonen sanoi.

Niin, terapeutti sanoi.

Mä en muutenkaan nää seksiunia oikeestaan koskaan, Kutvonen sanoi. Voisin nähdä useemminkin. Ja jos mä olisin kiinnostunu naisista, niin kai mä nyt sen myöntäisin. Miksen myöntäis? Ei se oo mulle mikään issue. Ei oo koskaan ollu. Naisten kanssa olis varmaan helpompaa sitä paitsi.

Niin, terapeutti sanoi.

Että se olis itse asiassa varmaan helpotus, jos mä olisinkin kiinnostunu naisista, Kutvonen sanoi. Moni asia ratkeis sillä saman tien.

»Kutvosen narratiivi oli erkaantunut biologialle asetetuista pakotteista. Se ei ollut enää luoti ajassa eikä ykkösiä tai nollia binäärijonossa vaan hajamielinen syberö yhdistämässä tilapäisiä rajapintoja, spontaaniksi ryhtyneen hyönteisen lento tai vapaalla kädellä luonnosteltu vaikutelma sattumusten ja materian marjametsästä, ja reaktioberkässä sekavuudessaan jonkinasteista vastakulttuuria vallitsevalle talousjärjestelmälle.»

TURO KUNINKAAN toinen romaani on intergalaktinen avaruushupailu ja ihmiskunnan välitilinpäätös, synkkä yksinpuhelu ja 409 sivua pitkä one-liner. Kuten elämä usein, *Kutvonen in Space* etenee realismista fantasian ja naturalismin kautta hulluuteen.

